

*První příběh v této knize vypráví o tom,
jak to tenkrát s tím mamutem a celým lovem
vlastně začalo...*

Přímý zásah

Přísně vzato začalo všechno tím, že si dospělí chtěli dopřát takový klidný den plný nicnedělání. Zůstali v jeskyni a pračlovíčky vypustili do divočiny, aby nasbírali nějaké oříšky a bobule k obědu. Ten nejmenší byl notně překvapený, protože to bylo vůbec poprvé, kdy mohl vyrazit se svými kamarády.

„Jde se na tooo!“ zahalekal a popadl ten největší oštěp.

„Ale na oříšky oštěp nepotřebujeme,“ poučili ho ostatní.

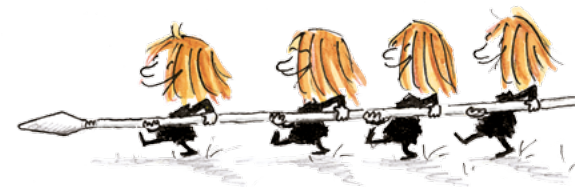
„A na bobule už vůbec ne.“

„Co to s vámi je? Copak chcete věčně chroustat zeleninu? Nejsme přece jen sběrači, ale taky lovci! Dojdeme si pro mamuta!“

Ostatní po sobě tázavě pokukovali. „Mamuta?“

„No jasně. Má mnohem lepší chuť...“

A tak posedlí loveckou horečkou vyrazili. Uaaa!

„Nejdříve musíme sledovat mamutí stopu!“ zavelel ten nejmenší.

„A odkud to všechno vlastně víš?“ vyptávali se udiveně ostatní. „Vždyť jdeš dneska s námi poprvé.“

„Praděda to vyprávěl dědovi,“ odvětil hrdě ten nejmenší, „a děda zase mně.“

A tak sledovali stopu tak dlouho, až spatřili na obzoru mamuta. Jeho ohromný kulatý zadek byl naprosto dokonalý terč.

Jakmile byli dost blízko, dopřáli si velikánský rozběh a pak... HEJ... RUP... po mamutovi vší silou mrštili oštěp.

Ten letěl a letěl, až... „JAUUUUUUUU!“ – přistál přímo uprostřed mamutího zadku.

Mamut se odrazil k mamutímu skoku. Pračlovíci se rozjásali radostí.

„Přímý zásah!“ hlaholili. „Viděli jste to? Trefa rovnou do černého!“

Vtom se na ně mamut zlostně otočil. „No to se vám tedy povedlo! Vyrazit si lovit mírumilovného tlustokožce!“

„Ale my máme hlad!“ bránili se pračlovíci.

„Když máte hlad, nasbírejte si laskavě nějaké oříšky! Nebo si jděte natrhat bobule!“

„Když my chceme maso,“ řekl ten nejmenší.

To už se mamut vážně rozčílil. „A co takhle abych místo toho sežral já vás?“

„Ale mamuti přece žerou jen mech a zeleninu...“

„To se teprve uvidí,“ zabručel mamut. „Vždycky jsem chtěl vyzkoušet malého divocha jako oblohu k salátu.“

„Přece nás nechceš... přece nás nemůžeš...“

„A co když můžu? Nejdřív si vás nechám pěkně pomalu rozplývat na jazyku...“

Pračlovíci zčistajasna dostali veliký strach.

„Prosím, ne!“ volali. „Na nás toho stejně moc není. A kromě toho nemáme zvlášť dobrou chuť.“

„To jste si měli rozmyslet předem. Kdo si vyrazí na lov, musí počítat s následky.“

„Ale my za to vlastně vůbec nemůžeme!“ volali rychle pračlovíci. „Můžou za to naši rodiče.“

„Vaši rodiče?“

„No jistě!“ volali jeden přes druhého. „Rodiče nás totiž poslali na lov...“

Mamut udiveně kroutil hlavou: „Opravdu?“

„No ano!“ halekali pračlovíci. „My proti mamutům vůbec nic nemáme. Že ne? No jistě! Nám mamuti připadájí vysloveně roztomilí!“

„Hm... hm...“ bručel mamut. „Jestli je to tak...“ A jelikož děti za své rodiče přece nemůžou, rozhodl se protentokrát výjimečně přimhouřit oko.

„Tak už můžeme zase jít? Musíme totiž najít ještě něco k tomu jídlu.“

„Nejdřív mi vytáhněte z kožichu ten oštěp! Ale s citem, jestli můžu požádat!“

Hladoví pračlovíci mu vyšplhali po zádech k oštěpu. „Lidičky, to by byla ale kotletka. Jen se zakousnout!“

„Jau!“ zabrblal mamut, když mu oštěp vytáhli. „Tak abyste věděli, ten oštěp se zabavuje. Pro jistotu si ho ponechám.“

Unavení a hladoví pračlovíci se vydali zpátky k domovu. Když konečně dorazili domů, starší už na ně netrpělivě čekali před jeskyní.

„Můžete nám laskavě vysvětlit, kde jste byli tak dlouho? Měli jsme o vás starost. A kde jste nechali oštěp?“

„Zaútočil na nás mamut!“ hlásil ten nejmenší. „A sebral nám oštěp. Taktak jsme se zachránili, no nemám pravdu?“

„Přesně,“ příkyvovali ostatní. „Přesně tak to bylo.“

„To je nám ale divná historka. Že nám věšíte bulíky na nos!“

„A na co jste si ten oštěp vůbec brali? Nebo nám snad chcete namluvit, že jste chtěli lovit ořechy?“

Starší byli dneska vážně mrzutí.

Život je někdy nespravedlivý. „Za trest dneska spíte před jeskyní.“

A tak si pračlovíci vzali velikou kožešinovou přikrývku a zachumlali se do ní.

„Není to paráda, spát pod širákem?“ řekl ten nejmenší. „Pod všemi těmi hvězdičkami se usíná mnohem příjemněji.“

„Jak asi vypadá mamut, když spí?“

„Určitě hrozně chrápe...“

„Zítra bychom za ním mohli zajít a zeptat se, jestli by nám ten oštěp nevrátil.“

„Toho už nikdy nedoženeme.“

